

doen dan ongestoord op haar kamer zijn, veel slapen, en vergeten. Toen, op een laten middag, ging ze naar Marain, vertelde er eerlijk haar weder-
varen, zei met een glimlach, dat ze er weer als verkoopster zou willen
beginnen, b.v. in de afdeeling handschoenen en parfumerieën. Men bood
haar de betrekking van Mrs. Kelwin aan, die nog niet was vervuld; haar
plaats van coupeuse was door een ander ingenomen. Ze stemde toe, voelde
zich plotseling bij machte boven anderen te staan, hun werk te regelen
en scherp te controleeren. Toen ze weer buiten stond, dacht ze verbeteren:
Ze zullen een kwaje aan me hebben; — en het kwam haar voor dat haar
loop was veranderd, of dat ze ouder was geworden.

Voor het kindje van Maud kocht ze een ragfijne doopjurk, liep langzaam
naar het bekende huis, dien vroeg-zomeravond, in lichten, aanwaaienden
schemer. Ze voelde zich oneindig opgelucht, en superieur aan de groote
mensenmassa, die door de straten krioelde. Wat haasten jullie je, dacht
ze, is daar iets mee te winnen? red je een verloren zaak ermee? Kijk,
ik ben de eenige die geniet van het loopen, ik wil iederen dag van mijn
leven genieten. Dat komt jullie vreemd voor? Ze lachte. — Het pakje
woog zoo licht in haar hand, — ze zou ook iets zwaars kunnen dragen.
Een kind? zooals Maud? Och nee, nee, ze zou immers niet trouwen.
Maar wel zou ze George zeggen dat ze meer kon dan enkel japonnen
knippen.

Wat was de hemel hoog en ijl vandaag. Ze wilde ook een andere kamer
huren. Nu lachte ze opnieuw, om het buitelen van haar gedachten. En
even later stond haar gezicht ernstig; — dezen avond zou ze niet vergeten.
Ze dacht ook plotseling aan haar vader. Ze zag zijn kleine en grauwe
gezicht, maar in zijn oogen was iets, — iets als een heel stille blijdschap,
meer nog een dankbaarheid voor het leven, die zeker geen God van hem
zou eischen, — en daarom juist was het mooi. Vader, dacht ze, nu ga
ik je gauw opzoeken, je woont zoo dichtbij, maar altijd leek het ver.
Ik kon niet bij je komen, dat was geen onwil, mijn vlucht lag tusschen
ons in als een star, dood lichaam, waarlangs ik niet terug dorst.

Ze liep voort; de avondwind streek koel langs haar wangen. Als het
een lange, rechte weg was, dacht ze, van hier naar Holland, tusschen
velden en bosschen, en over een golvende hei, eindeloos, — dan zou ik
dien nu beginnen te loopen. — Ze wist dat ze moe zou worden, en zich
te slapen leggen, ze verlangde zelfs, dat oogenblik, naar den stuggen
bodem, waartegen ze haar lichaam drukken zou. En dan na een korten,
droomenrijken slaap weer voort, eerlijk den afstand metend, stap voor
stap. Ze zou wel op bloote voeten gaan, een stok in haar hand.

— Nu lachte ze weer, zag de ontstoken lichten hel schijnen in het
groeïend duister; — de bleek-blauwe hemel week terug; — een ster flik-
kerde, klein en mat. Ze voelde zich blij, en wist niet meer waarom.